

A jövőről

*Nézd a szétfolyó arcokat, Mausóleus,
figyeld, ahogy a meg nem élt idő
munkája megmutatkozik – hiszen ott lakik ő
minden tompa tekintetben, az összes
kényszeredett mosoly mögött, van, kit*

*megfojt, másnak a szívét repeszi meg.
Nézd a ragaszkodást, Mausóleus – ő is, a múlt,
ott alakul mindegyik előre megírt vacsorán,
körbesimítja a tárgyak tétova kontúrját,
s durva szavakat formál csókra teremtett*

*szájakon újra. Figyeld az életünket, barátom:
csöndes és elhagyatott kikötő, rajta romjaiban
már a hajó, amit sok évvel ezelőtt toltak a vízre,
de végül sohasem oldották el kötelét, s nem futott
szabadon a nyílt tengeren, föld és ég között, sosem.*

A jósa bejárata előtt

*Egybevegyült bennem álom és külvilág,
és próbálom széthasogatni, maradjon
még pár egyértelmű, szép pillanat a*

*retteneten túl, s legyen újra
kedv a szívemben, ne morzsolódjon el az
összes idő, ne veszítsek több vért –*

*s minden legyen úgy, ahogy lenni akar,
váljon szét, ha tud, élet és halál,
álom és külvilág, isten és ember.*